

вънъ, и избѣгаль съ людетъ си . . . Почти веднага следъ това императорътъ издъхналь.

Всички се смълчаха, потънали въ мисль за чудната игра на съдбата. Десетъ години Филипъ Швабски бѣ водиль упорита борба съ многобройнитъ си врагове, за да бжде признатъ като императоръ на Алемания. Единъ по единъ бѣха отстѣпили, било съ сила, било по добра воля, Кьолския архиепископъ, английския краль, чехския краль, брабантския херцогъ, венгерския краль, тюрингския ландграфъ, а най-накрая и най-голѣмия му противникъ — самъ папа Инокентий. Едва преди нѣколко месеца само Инокентий бѣ склониль да признае Филипъ за императоръ на Алемания, отнемайки благоволенieto си отъ херцогъ Брауншвайгски и надвивайки ненавистьта си къмъ дома на Щауфенитъ. И ето, че сега, когато най-сетне виждаше сбжднатъ дългогодишния си блѣнъ, когато можеше вече да си отдѣхне отъ толкова жестоки борби — трѣбваше да умре на 34 годишна възраст, поради такава глупава и безумна причина . . .

Нѣмаше миръ на земята за людетъ. Постигнѣха ли всичкитъ си желаня — трѣбваше да умратъ.

— Ами сега какво ще стане? — попита най-сетне деспотъ Богданъ.

— Казватъ, че веднага херцогъ Брауншвайгски изпратиль пратеници съ писмо до Инокентий III, въ което го молилъ да го признае за единственъ владѣтель на алеманската корона, още повече, че Филипъ не оставиль мжжки наследници. И да закрепи по-яко своя престолъ, той поискаль чрезъ папата дъщерята на своя бившъ съперникъ — дванадесетгодишната принцеса Беатриче. Освенъ това обещаваль да прости на всичкитъ си врагове, да раздаде милости и съ доброта и великодушие да спечели довѣрието на довчерашнитъ си врагове.

— Какъ ли е понесла нещастieto дъщерята на Исакъ-Ангелъ — Ирина? — пошѣпна госпожа Теодора.

— Императрицата била на смъртно легло. Отъ тревога и скръбъ по убития си съпругъ. Очаквали я всѣки день да отходи въ небитие.